

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **O. B.** zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2020, č. j. CPR-25864-12/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2020, č. j. 1 A 38/2020 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím částečně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 6. 2019, č. j. KRPA-209007-56/ČJ-2018-000022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku jej potvrdila. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, uloženo správní vyhoštění a současně na 1 rok stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup žalobkyně na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobkyně na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 citovaného zákona, a to do 15 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Žalovaná oproti prvostupňovému rozhodnutí změnila dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, z jednoho roku na 10 měsíců.

[2] Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že skutečnost vycestování žalobkyně do domovského státu není důvodem pro vyhovění odvolání a zrušení napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců ukládá stanovit dobu k vycestování v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy v tomto případě byla doba k vycestování stanovena dle § 118 odst. 3 citovaného zákona. Správní orgán je povinen lhůtu k vycestování stanovit, a pokud cizinec před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění opustí území České republiky, nemá správní orgán záruku, že cizinec opětovně nepřicestuje na území České republiky.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítla, že rozhodnutí o správním vyhoštění není v souladu s veřejným zájmem a odporuje § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno v roce 2018, přičemž napadené rozhodnutí je již třetím rozhodnutím žalované v této věci. Předchozí rozhodnutí žalované byla správním soudem zrušena. V průběhu těchto dvou let žalobkyně vycestovala na Ukrajinu a uložené vyhoštění tedy fakticky vykonala, jak co se týče lhůty pro vycestování, tak co se týče doby, po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU. Správní vyhoštění je opatření, které má po stanovenou dobu chránit veřejnost před přítomností cizince, který porušil veřejný pořádek, a je pravděpodobné, že by ho mohl porušit i v budoucnu. Správní vyhoštění tedy musí sledovat nějaký rozumný materiální cíl ve veřejném zájmu. Pokud je však uloženo pouze z formálních důvodů, protože to zákon umožňuje, bez toho, aby sledovalo materiální cíl ve veřejném zájmu, jedná se o nezákonné a protiústavní rozhodnutí. Takovým je i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, kdy řízení o vyhoštění je s žalobkyní vedeno déle než dva roky, přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění jsou opakovaně rušena správním soudem. Během té doby již žalobkyně fakticky pobývá mimo území členských států EU po dobu, která činí dvojnásobek deseti měsíců, tedy dvojnásobek doby, na kterou jí nyní bylo zakázáno na území členských států vstoupit. Za této situace neexistuje žádný rozumný důvod ve veřejném zájmu, proč by jí nyní mělo být zakázáno vstoupit na území členských států EU na dobu deseti měsíců. Žalovaná ve svém rozhodnutí nevysvětluje, jaký veřejný zájem zákazem vstupu žalobkyně po dobu 10 měsíců sleduje, když tato již dvojnásobně dlouhou dobu na území členských států EU nepobývala. Řízení o správním vyhoštění žalobkyně tedy mělo být zastaveno.

[4] K posouzení nutnosti uložit správní vyhoštění žalobkyně správnímu orgánu navrhovala připojení spisu Ředitelství služby cizinecké policie CPR-39727/ČJ-2018-930310-V214, který se týká její žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve spise jsou založeny mimo jiné i důkazy o tom, že Českou republiku dobrovolně opustila. Žalovaná však provedení tohoto důkazu odmítla s tím, že pro řízení není relevantní. Žalobkyně žila v České republice řadu let, studovala tady, má zde přátelské a osobní vazby. Má rovněž zažádáno o zaměstnaneckou kartu, v jejímž vydání jí brání řízení o správním vyhoštění. Vzhledem ke všem okolnostem v jejím případě rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího osobního života.

[5] Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že skutečnost vycestování žalobkyně z území České republiky nemá vliv na počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobkyně na území Evropské unie, neboť rozhodnutí není doposud vykonatelné. Kromě toho, žalobkyně sice prokázala, že vycestovala, ale nikoliv již to, zda poté opětovně nepřicestovala na území České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie. Jelikož není napadené rozhodnutí vykonatelné, není žalobkyně vedena ani v evidenci nežádoucích osob jakožto osoba se zákazem vstupu na území EU. Nelze proto tvrdit, že žalobkyně správní vyhoštění již fakticky vykonala, neboť stále nepočaly působit veškeré následky rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgány neporušily § 2 odst. 4 správního řádu, když veřejným zájmem je v projednávaném případě nepochybně kontrola toho,

pokračování

aby se na území členských států nezdržovala osoba, která pobývala na území České republiky neoprávněně. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. V projednávaném případě ale doposud takové opatření omezující žalobkyni v jejím pohybu nemohlo být vykonáno, neboť ta se mohla fakticky po území členských států EU pohybovat. Její tvrzení, že pobývala pouze na Ukrajině, nijak nedoložila ani ve správním řízení, ani v podané žalobě.

[6] Soud dále přisvědčil žalované, že provedení důkazu spisem by bylo nadbytečné, neboť správní orgán nezpochybňoval, že žalobkyně vycestovala. Dle jeho závěru ale není tato skutečnost pro uložení správního vyhoštění relevantní. Jak bylo již uvedeno, správní vyhoštění nestanoví pouze povinnost z území České republiky vycestovat, ale stanoví rovněž zákaz vstupu na území členských států EU. Ztotožnil se též se závěrem žalované, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně nedošlo k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Je pravdou, že žalobkyně pobývala na území České republiky několik let, po dobu více než dvou let ale byl její pobyt neoprávněný. Žalobkyně kromě toho nemá na území České republiky natolik pevné vazby, aby její vycestování a zákaz vstupu po dobu 10 měsíců bylo považováno za nepřiměřené. Správní orgán dále přihlédl k tomu, že žalobkyně spolupracovala a z České republiky vycestovala. Uložená doba zákazu vstupu v délce 10 měsíců tak není nepřiměřená s ohledem na okolnosti daného případu, tedy na závažnost jejího protiprávního chování spočívajícího v neoprávněném pobytu na území České republiky od 16. 10. 2015 do 21. 8. 2017 a dále od 11. 4. 2018 do 5. 6. 2018.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla výše uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž předně namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Soud totiž při hodnocení zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého života stěžovatelky pouze uvedl, že stěžovatelka nemá na území České republiky natolik pevné vazby, aby její vycestování a zákaz vstupu po dobu deseti měsíců bylo možno považovat za nepřiměřené. Neuvedl však žádné úvahy, které ho vedly k závěru, že stěžovatelka nemá v České republice natolik pevné vazby, aby vyhoštění bylo nepřiměřené, a ani neobjasnil, jaké vazby v České republice považuje za pevné, čím se takové vazby vyznačují a proč v případě stěžovatelky tyto znaky pevných vazeb nejsou dány.

[8] Městský soud vyšel v odůvodnění rozsudku z nesprávně zjištěného skutkového stavu a věc nesprávně právně posoudil. Přestože vyhoštění stěžovatelky nebylo vykonatelné, po dobu soudních řízení o jejích žalobách byla stěžovatelka zařazena do evidence nežádoucích osob na základě obou předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění, která v této věci byla vydána a poté soudem zrušena. Stěžovatelka přitom byla zařazena do evidence nežádoucích osob na základě obou předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění poté, co nabyla právní moci, bez ohledu na to, že vzhledem k podaným žalobám tato nebyla vykonatelná. Z evidence nežádoucích osob pak byla stěžovatelka vyřazena poté, co soud dvakrát rozhodnutí o vyhoštění zrušil. V době zařazení do evidence nežádoucích osob však nemohla vstoupit a pobývat na území České republiky a závěry soudu jsou proto nesprávné. Městský soud měl zařazení stěžovatelky do evidence nežádoucích osob ověřit, a to zvláště za situace, kdy se jedná o důsledek správního vyhoštění, který není závislý na jeho vykonatelnosti, ale přitom fakticky stěžovatelce bránil ve vstupu na území, jako kdyby vyhoštění již vykonatelné bylo. Stěžovatelčino postavení nemůže být horší pouze proto, že ve věci svého správního vyhoštění dvakrát podala žalobu, které soud vždy vyhověl. Po dobu řízení o žalobách byla stěžovatelka zařazena do evidence nežádoucích osob, a tím se o tuto dobu fakticky prodlužuje i doba deseti měsíců, kdy jí nemůže být umožněn

vstup na území na základě posledního rozhodnutí o správním vyhoštění, které napadla žalobou a které nabylo vykonatelnosti. V době, kdy byla stěžovatelka do evidence nežádoucích osob po dobu řízení o předchozích žalobách, se tedy stěžovatelka nemohla pohybovat po území členských států.

[9] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka předložila fotokopii rozhodnutí o její žádosti o zaměstnaneckou kartu ze dne 8. 10. 2020, č. j. MV-126840-6/SO-2020, z jehož odůvodnění vyplývá, že i přes nevykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla stěžovatelka zařazena do evidence nežádoucích osob, což jí bránilo ve vstupu na území České republiky.

[10] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu, odkázala na spisový materiál a vyjádření k žalobě. Řízení ve věci správního vyhoštění bylo vedeno v souladu se zákonem a skutková podstata, z níž žalovaná vyšla, má oporu ve spisovém materiálu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], kterou spatřovala v nedostatečném odůvodnění zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[14] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[15] V tomto smyslu nelze přisvědčit stěžovatelce, že by vypořádání námitek nepřiměřenosti správního vyhoštění s ohledem na jeho dopady do soukromého a rodinného života stěžovatelky založilo vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Městský soud totiž v bodu 26. napadeného rozsudku dostatečným způsobem předestřel své úvahy týkající se jím učiněného závěru ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatelky. Z citovaného bodu rozsudku přitom plyne, že se městský soud ztotožnil se závěry správních rozhodnutí přijatými v této věci. Pokud městský soud tedy výslovně uvedl, že stěžovatelka nemá na území České republiky natolik pevné vazby, učinil tak v návaznosti na zjištění správních orgánů. Takový postup je přitom souladný s ustálenou judikaturou kasačního soudu, dle které *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky*

pokračování

považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 119/2005 – 118). Za situace, kdy je z rozhodnutí správních orgánů zřejmé, na základě jakých důvodů dospěly k závěru o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatelky (viz s. 4 -5 prvostupňového rozhodnutí a s. 7 napadeného rozhodnutí), městský soud nepochybil, pokud na tyto závěry odkázal v odůvodnění rozsudku. Stěžovatelkou vyžadované vysvětlení „pevnosti vazeb“ je tedy již obsaženo v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, přičemž městský soud za dané situace nemusel toto odůvodnění dále opakovat a rozebírat.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního hodnocení věci ze strany městského soudu ohledně zařazení stěžovatelky do evidence nežádoucích osob.

[17] Zdejší soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 22. 8. 2018, č. j. KRPA-209007-30/ČJ-2018-000022, uložil stěžovatelce dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-31731-3/ČJ-2018-930310-V241, zamítla odvolání stěžovatelky a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 1. 2019, č. j. 13 A 112/2018 - 17, rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Žalovaná poté rozhodnutím ze dne 20. 2. 2019, č. j. CPR-31731-15/ČJ-2018-930310-V241, zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 8. 2018 a věc mu vrátila k novému projednání a rozhodnutí. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 3. 6. 2019, č. j. KRPA-209007-56/ČJ-2018-000022, uložil stěžovatelce správní vyhoštění a zakázal jí vstup na území EU v délce 1 roku. Žalovaná pak rozhodnutím ze dne 9. 12. 2019, č. j. CPR-25864-2/ČJ-2019-930310-V241, prvoinstanční rozhodnutí ze dne 3. 6. 2019 změnila tak, že délku zákazu vstupu na území EU zkrátila na 10 měsíců. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 2. 2020, č. j. 4 A 80/2019 - 20, rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2019 zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož se žalovaná řádně nevypořádala s námitkami stěžovatelky, v nichž tvrdila, že počátek doby správního vyhoštění nemůže nikdy nastat, neboť již jedno rozhodnutí o správním vyhoštění dostala a z ČR vycestovala, nyní již žádné oprávnění k pobytu na území ČR nemá. Žalovaná napadeným rozhodnutím rozhodla o správním vyhoštění stěžovatelky se zákazem vstupu na území EU v délce 10 měsíců, přičemž se s otázkou týkající se stanovení počátku doby správního vyhoštění zabývala na s. 5 - 6 tohoto rozhodnutí.

[18] Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Podle odst. 4 téhož ustanovení se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

[19] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území*

členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

[20] Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.*

[21] Podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu obrožení bezpečnosti státu.*

[22] Podle § 154 odst. 1 *nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl obrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, obrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Podle odst. 3 písm. b) téhož ustanovení policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.*

[23] Podle § 155 odst. 2 věty první *policie cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu (§ 154 odst. 3) vykonáno, po prominutí trestu vyhoštění nebo jeho amnestování prezidentem republiky nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem. (podtržení doplněno).*

[24] Podle § 9 odst. 1 písm. f) *policie odepré cizinci vstup na území, jestliže je nežádoucí osobou (§ 154).*

[25] Stěžejní část stěžovatelčiny argumentace spočívá v tvrzení nedostatečně zjištěného skutkového stavu městským soudem ohledně jejího zařazení do evidence nežádoucích osob, v jejímž důsledku nemohla stěžovatelka vstoupit a pobývat na území České republiky.

[26] Nejvyšší správní soud předně dává za pravdu stěžovatelce ohledně nesprávnosti závěru městského soudu vyjádřeného v bodu 23. napadeného rozsudku, dle kterého stěžovatelka nebyla vedena v evidenci nežádoucích osob jakožto osoba se zákazem vstupu na území EU, jelikož napadené rozhodnutí nebylo vykonatelné. Uvedený závěr je totiž v příkrém rozporu s dikcí zákona o pobytu cizinců, který stanoví obligatorní zařazení cizince do evidence nežádoucích osob poté, co rozhodnutí o správním vyhoštění tohoto cizince nabylo právní moci [§ 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců]; účinky zápisu do evidence nežádoucích osob tedy zákon nespojuje s vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž s jeho právní mocí. Stěžovatelka tudíž měla být v posuzovaném případě zařazena do evidence nežádoucích osob vždy po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění (viz v bodu [17] tohoto rozsudku citovaná rozhodnutí žalované č. j. CPR-31731-3/ČJ-2018-930310-V241; CPR-25864-2/ČJ-2019-930310-V241 a CPR-25864-12/ČJ-2019-930310-V241), přičemž z této evidence měla být ve smyslu § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyřazena vždy po zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění soudem na základě výše citovaných rozsudků městského soudu sp. zn. 13 A 112/2018 a 4 A 80/2019 (k zápisu do záznamu v evidenci nežádoucích osob stov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2019, č. j. 2 Azs 394/2017 - 28).

[27] Ačkoli přerušované zařazení stěžovatelky do evidence nežádoucích osob jí fakticky bránilo ke vstupu na území České republiky [§ 9 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]; toto jí nebránilo v tom, aby na území České republiky fyzicky setrvala a vyčkala do okamžiku vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, které nastalo až právní mocí napadeného rozsudku (tj. ke dni 30. 9. 2020). Odkladem vykonatelnosti napadeného rozhodnutí přitom dochází ze zákona k odkladu realizace správního vyhoštění jako takového, nikoliv

pokračování

však k odkladu v zákoně stanovených sekundárních účinků správního vyhoštění, které jsou vázány na právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění. Až od okamžiku vykonatelnosti napadeného rozhodnutí tedy započala ve smyslu § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců plynout doba, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států Evropské unie. I když tedy některé sekundární důsledky správního vyhoštění nastaly již právní mocí rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (např. zmíněný zápis v evidenci nežádoucích osob), zásadní důsledek správního vyhoštění spočívající v počátku běhu doby, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nastal až vykonatelností napadeného rozhodnutí (k důsledkům správního vyhoštění srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 - 68, č. 2987/2014 Sb. NSS).

[28] Námitku stěžovatelky, že v důsledku jednoho ze sekundárních následků správního vyhoštění, tedy jejího přerušovaného zařazení do evidence nežádoucích osob ve smyslu § 154 zákona o pobytu cizinců, fakticky nastalo její správní vyhoštění, přičemž již fakticky plynula doba, po kterou stěžovatelka nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie, musí zdejší soud odmítnout jako nedůvodnou. Jak bylo výše předestřeno, stěžovatelka sice byla v důsledku pravomocných rozhodnutí o jejím správním vyhoštění dočasně zařazena do evidence nežádoucích osob, kterým má být odepřen vstup na území České republiky [§ 9 odst. 1 písm. f)], tato skutečnost však sama o sobě neznamenal, že je stěžovatelka nucena opustit území České republiky. Stěžovatelka tedy mohla na území České republiky setrvat až do chvíle vykonatelnosti napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž až od této chvíle započala běžet rozhodnutím žalované stanovená doba pro vycestování stěžovatelky a rovněž doba, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států. Samotná skutečnost, že stěžovatelka v průběhu správního řízení vycestovala do domovského státu, přitom nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění či případné snížení stanovené doby, po kterou stěžovatelka nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie. V této souvislosti zdejší soud dodává, že postavení stěžovatelky se nezhoršilo v důsledku její obrany proti rozhodnutím o správním vyhoštění před správními soudy. Stěžovatelka se sama rozhodla opustit území České republiky ještě před vykonatelností rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, přičemž jí tvrzené „zhoršené“ postavení lze pak na vrub přičíst pouze jejímu vlastnímu rozhodnutí opustit Českou republiku. Tvrzené „zhoršení“ postavení stěžovatelky jako takové však musí zdejší soud odmítnout; stěžovatelka je totiž ve stejném postavení jako cizinec, který procesní obrany proti rozhodnutí o správním vyhoštění nevyužil. Tento cizinec však na rozdíl od stěžovatelky musí opustit území členských států v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění, kdežto stěžovatelka v důsledku podané žaloby „oddálila“ počátek této doby až k okamžiku vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ačkoli městský soud nesprávně spojil vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění se zápisem stěžovatelky do evidence nežádoucích osob, tato skutečnost neměla vliv na zákonost posouzení věci samé. Městský soud totiž dospěl v posuzované věci ke správnému závěru, že nedošlo k faktickému výkonu rozhodnutí o vyhoštění stěžovatelky v situaci, kdy nepočaly působit veškeré následky rozhodnutí o správním vyhoštění.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu